

Sygn. akt I C 840/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Warszawie

sprawy z powództwa miastas. W.

przeciwko S. M., A. F. i F. F. (1)

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

1. nakazuje pozwanym S. M., A. F. i F. F. (1) opróżnienie z rzeczy i opuszczenie lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W. oraz wydanie go powodowi miastu s. W.;
2. orzeka, że pozwanym A. F. i F. F. (1) przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;
3. nakazuje wstrzymanie opróżnienia lokalu mieszkalnego opisanego w punkcie 1 wyroku w stosunku do pozwanych A. F. i F. F. (1) do czasu złożenia tym pozwanym przez powoda miasta s. W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;
4. orzeka, że pozwanemu S. M. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;
5. zasądza od pozwanego S. M. na rzecz powoda miasta s. W. kwotę 200,- zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych;
6. odstępuje od obciążania w pozostałym zakresie pozwanego S. M. kosztami postępowania;
7. odstępuje w całości od obciążania pozwanych A. F. i F. F. (1) kosztami postępowania.

Sygn. akt I C 840/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2015 roku miasto s. W. Zakład (...) w D. Ś. reprezentowane przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego L. C. (**pełnomocnictwo- k. 7**) wniosło o nakazanie pozwanym: S. M., A. F. oraz F. F. (1) opróżnienie lokalu mieszkalnego socjalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ulicy (...) w W. i wydanie go powodowi wraz ze wszystkimi rzeczami, zasądzenie od pozwanych solidarnie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwani zajmują przedmiotowy lokal bez tytułu prawnego. Powód wskazał, iż dokonał wypowiedzenia łączącej strony umowy najmu lokalu mieszkalnego z powodu nieuiszczenia opłat z tytułu czynszu i innych opłat za używanie lokalu oraz zobowiązał do jego opróżnienia do ostatniego dnia terminu wypowiedzenia umowy najmu. (**pozew wraz z załącznikami – k. 4-14**).

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja 2015 r. (data wpływu) pozwana A. F. działająca w imieniu własnym oraz swojego małoletniego syna F. F. (1) wniosła o przyznanie jej lokalu socjalnego. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej i nie ma możliwości wyprowadzenia się do innego lokalu. **(odpowiedź na pozew, k. 25-26).**

Pozwany S. M. na rozprawie w dniu 15 maja 2015 r. podniósł, że zgadza się z powództwem o zapłatę, jednakże wniosł o przyznanie mu uprawnień do lokalu socjalnego. Natomiast A. F. działająca w imieniu własnym i małoletniego syna F. F. (1) na rozprawie tej podniosła, iż chciałaby pozostać w spornym lokalu. **(protokół – k. 43)**

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Miasto s.W. jest właścicielem lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. **(bezsporne).**

S. M., A. F. i F. F. (1) zamieszkiwali w spornym lokalu mając do niego tytuł prawny w postaci umowy z dnia 02 czerwca 2014 roku. Umowa najmu została zawarta pomiędzy miastem s. W. a pozwanym S. M., A. M., zaś uprawnioną do zamieszkiwania była ich córka A. F.. **(dowód: umowa - k. 9-10).**

Z powodu zaległości w opłacaniu czynszu za przedmiotowy lokal mieszkalny w dniu 3 października 2014 r. skierowane zostało do S. M. i A. M. ostateczne wezwanie do zapłaty, odebrane za potwierdzeniem odbioru przez P. F. dnia 8 października 2014 r., który został wskazany na zpo jako dorosły domownik. Jest on mężem pozwanej A. F.. **(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 11, (...), k.12).**

Wobec braku spłaty zadłużenia, pismem z dnia 12 grudnia 2014 r., odebranych za potwierdzeniem odbioru przez P. F. w dniu 23 grudnia 2014 r., powód dokonał wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego wobec A. M. i S. M.. **(dowód: wypowiedzenie umowy najmu lokalu – k. 13, zpo – k. 14, bezsporne).**

Pozwani: S. M., A. F. i F. F. (1) znajdują się w złej sytuacji materialnej.

Pozwany S. M. utrzymuje się z prac dorywczych, otrzymuje z nich dochód w wysokości około od 1.300,00 do 1.500,00 zł miesięcznie. Zajmuje się malowaniem, pilnowaniem i sprzątaniami. Taki dochód pozwany ma średnio odkąd utracił pracę zarejestrowaną oficjalnie w 2010 r. W chwili obecnej mieszka ze swoją konkubiną w domu jej rodziców w miejscowości S.. Opłaca comiesięczny czynsz tytułem w kwotach około od 300 do 400 zł. za możliwość mieszkania wraz z konkubiną w S.. Konkubina uzyskuje wynagrodzenie w kwocie ok. 1.000,- zł. W S. znajduje się dom stanowiący własność rodziców konkubiny S. M., są tam 3 pokoje, gdzie mieszkają: rodzice konkubiny, dwóch pełnoletnich jej braci oraz konkubina z dwójką małoletnich dzieci w wieku 7 i 10 lat. S. M. nie jest zarejestrowany jako bezrobotny. Nie ma ustalonego prawa do renty, nie ma orzeczenia o niepełnosprawności, lecz się na otyłość i nadciśnienie tętnicze. Uważa, że w S. mógłby mieszkać tylko czasowo, gdyż związek konkubencki może ustać.

W lokalu nr (...) znajdującym się przy ulicy (...) w W. pozwany S. M. nie mieszka od stycznia 2015 i od tamtego czasu rzadko tam przebywa, przychodzi tam 10 razy w miesiącu w te same dni, co przebywa w S. z tym, że w spornym lokalu jest przez godzinę czasu pomiędzy godziną 7:00 a 8:00 rano. Do stycznia 2015 r. pomagał pozwanej A. F. w opłacaniu czynszu. Pozwany ma w S. większość swoich rzeczy. S. M. w spornym lokalu ma także część swoich rzeczy i klucze od niego.

Pozwana A. F. jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, utrzymuje się z prac dorywczych, otrzymuje z nich dochód w wysokości około 800-900 zł miesięcznie. Na utrzymaniu posiada ona małoletniego syna F. F. (1). Mąż A. F. i ojciec małoletniego – P. F. utrzymuje się z prac dorywczych. Często przebywa w lokalu nr (...) znajdującego się przy ulicy (...) w W.. Wspomaga pozwaną finansowo. Jest to pomoc w wysokości około od 500,- zł do 600,- zł miesięcznie. F. F. (1) ma rok i trzy miesiące. Na stałe mieszka u swoich rodziców przy ul. (...) w W., co do którego jest orzeczona eksmisja. Łączny miesięczny dochód A. F. i F. F. (1) wynosi około od 1300,- zł do 1500,- zł. Matka pozwanej – A. M. nie mieszka w chwili obecnej w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Pozwana A. F. i F. M. nie dysponują jednocześnie żadnym tytułem

prawnym do innej nieruchomości. (**dowód: zeznania pozwanych – k. 41-43, odpowiedź na pozew wraz z załącznikami – k. 25-32**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, a także zeznania pozwanych: S. M. (**k.42-43**) oraz A. F. (**k.41-42**). Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy i znajdującym się w aktach przedmiotowego lokalu dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd obdarzył wiarą zeznania pozwanych S. M. oraz A. F. w części dotyczącej ich sytuacji życiowej i materialnej. Zeznania te są jasne i logiczne. Jednakże, Sąd przychyliła się do stanowiska pełnomocnika powoda w zakresie w jakim podnosi on, że umowa ratalna zawarta dnia 12 marca 2015 r. pomiędzy Zakładem (...) w D.Ś.(...). W. a A. F. (**k. 33**) nie ma realnego wpływu na odzyskanie tytułu prawnego do lokalu nr (...) znajdującego się w budynku przy ulicy (...) w W..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Warunkiem koniecznym, pozwalającym na wydanie orzeczenia nakazującego opróżnienie lokalu mieszkalnego jest ustalenie, że dana osoba nie posiada tytułu prawnego do zamieszkiwania w nim.

Na podstawie art. 675 § 1 kc - Po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. W świetle zaś § 2 ww. przepisu - Jeżeli najemca oddał innej osobie rzecz do bezpłatnego używania lub w podnajem, obowiązek powyższy ciąży także na tej osobie.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest, iż strony niniejszego procesu wiązała umowa najmu lokalu mieszkalnego (socjalnego) z dnia 02 czerwca 2014 roku. Umowa ta zawarta była na czas oznaczony, tj. od dnia jej zawarcia do 31.12.2018 r. Przepis § 8 tejże umowy przewidywał możliwość jej wypowiedzenia w przypadkach określonych w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

W dniu 12 grudnia 2014 r. wynajmujący dokonał wypowiedzenia pozwany umowy najmu w oparciu o art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, tj. z uwagi na zwłokę z zapłatą czynszu i innych opłat za używanie lokalu, przekraczającą trzy pełne okresy płatności. Wypowiedzenie takie jest oświadczeniem woli, które ma być złożone drugiej osobie. Stosownie do treści art. 61 § 1 k.c. takie oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do jego adresata w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dniu 23 grudnia 2014 roku wypowiedzenia należało uznać za doręczone pozwanemu S. M. i A. M.. (**k.14-14v**).

Natomiast co do A. F., to łączył ją stosunek umowy użyczenia z najemcami, który to w sytuacji skutecznego rozwiązania umowy najmu wygasł.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwani są lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. z 2005, Nr 31, poz. 266 z późn. zm.), przysługiwał im bowiem tytuł prawny do lokalu mieszkalnego (byli najemcami lokalu). W związku z tym stosownie do przepisów art. 14 powołanej ustawy, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka

o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 powołanej ustawy Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec:

1. kobiety w ciąży,
2. małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą,
3. obłożnie chorych,
4. emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej,
5. osoby posiadającej status bezrobotnego,
6. osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały

- chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Zgodnie zaś z art. 14 ust. 3 powołanej ustawy Sąd bada z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego. Przy rozstrzygnięciu tej kwestii bierze pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

Ponadto w przypadku posiadania wymienionego statusu lokatora zgodnie z treścią art. 14 ust. 4 pkt. 6 powołanej ustawy Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pozwanej A. F. wynika, że ona i jej małoletni syn F. należą do kategorii osób wymienionych w art. 14 ust. 4 pkt 2 powołanej ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Możliwości zarobkowe i majątkowe A. F. uniemożliwiają jej wynajęcie innego lokalu. Osiąga ona bowiem dochód w kwocie 1.300,- zł., na co składają się kwoty uzyskiwanego wynagrodzenia z prac dorywczych przez A. F. w wysokości od 800,- zł do 900,- zł plus otrzymywane od męża P. F. alimenty w kwocie od 500,- zł do 600,- zł. Pozwana A. F. opłaca miesięcznie należności w kwotach: 290,- zł – czynsz, 517,- zł – media i wywóz śmieci, 150,- zł – opłaty za energię elektryczną, 117,- zł – z tytułu ugody z administracją co do spłaty ratalnej opłat czynszowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił, że A. F. i F. F. (1) przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (punkt 2 wyroku).

O wstrzymaniu wykonania wobec pozwanych A. F. i F. F. (1) opróżnienia przedmiotowego lokalu do czasu złożenia im przez Miasto S. W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego Sąd orzekł na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (punkt 3 wyroku).

Jeżeli chodzi o pozwanego S. M. to Sąd uznał, iż należy on do kategorii wskazanej w art. 14 ust. 6 powołanej ustawy.

Zgodnie bowiem z § 12 uchwały Nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta S.W.z dnia 9 lipca 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta s. W.umowa najmu lokalu socjalnego, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 1 ustawy, może być zawarta z osobą, która nie posiada tytułu prawnego do lokalu i spełnia warunki określone w § 4 pkt 1, z zastrzeżeniem § 5 ust. 2 oraz znajduje się w niedostatku. Niedostatek - należy przez to rozumieć średni miesięczny dochód, o którym mowa w pkt 24, na jednego członka gospodarstwa domowego w okresie 6 miesięcy poprzedzających datę złożenia wniosku o najem lokalu, lub datę wystąpienia

przez zarząd dzielnicy/burmistrza dzielnicy z żądaniem przedstawienia przez wnioskodawcę aktualnej informacji o dochodach, nieprzekraczający 100% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym i 130% tej kwoty w gospodarstwie jednoosobowym, a także w gospodarstwie osoby samotnie wychowującej dziecko (dzieci), obowiązujący w dniu złożenia wniosku lub w dniu wystąpienia przez zarząd dzielnicy/burmistrza dzielnicy z żądaniem przedstawienia przez wnioskodawcę aktualnej informacji o dochodach. (por. § 1 pkt. 27 uchwały Nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W.z dnia 9 lipca 2009 roku).

Obecnie kwota najniższej emerytury wynosi 844, 45 złotych (ust. 1 pkt. 1 Komunikatu Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie kwoty najniższej emerytury i renty, dodatku pielęgnacyjnego i dodatku dla sierot zupełnych oraz kwot maksymalnych zmniejszeń emerytur i rent).

S. M. otrzymuje wynagrodzenie netto z prac dorywczych, które to są wykonywane na podstawie umów niezarejestrowanych w urzędzie skarbowym i w ZUS - w kwotach od 1.300,- zł do 1.500,- zł miesięcznie. Jego konkubina uzyskuje wynagrodzenie w kwocie ok. 1.000,- zł miesięcznie i posiada dwoje małoletnich dzieci. Sumując ten dochód w łącznej kwotach od 2.300,- zł do 2.500,- zł i dzieląc na 4 otrzymujemy kwotę 575,- zł – 625,- zł miesięcznie netto. Z powyższego więc wynika, że pozwany S. M. znajduje się w niedostatku.

Pozwany nie ma statusu bezrobotnego w rozumieniu art. 14 ust. 4 pkt. 5 powołanej wyżej ustawy. Zgodnie z art. 2 ust. 2 Ustawy z dnia z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 z późn. zmianami) – jeżeli w Ustawie mowa o „bezrobotnym oznacza to osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1 i 2 lit. a-g, lit. i, j, l oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, która bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotna była zatrudniona nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres co najmniej 6 miesięcy, oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 3 i 4, niezatrudnioną i niewykonyującą innej pracy zarobkowej, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub w danej służbie albo innej pracy zarobkowej albo jeżeli jest osobą niepełnosprawną, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia co najmniej w połowie tego wymiaru czasu pracy, nieuczącą się w szkole, z wyjątkiem uczącej się w szkole dla dorosłych lub przystępującej do egzaminu eksternistycznego z zakresu programu nauczania tej szkoły lub w szkole wyższej, gdzie studiuje na studiach niestacjonarnych, zarejestrowaną we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy oraz poszukującą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jeżeli: (...)” Na podstawie zaś art. 33 ust. 1 ww. Ustawy – „Powiatowe urzędy pracy rejestrują bezrobotnych i poszukujących pracy oraz prowadzą rejestr tych osób.”

Pozwany zeznał, iż „Jestem bezrobotny i utrzymuję się z prac dorywczych 1.300,00 – 1.500,00 złotych miesięcznie. (...)”. W dalszym toku przesłuchania zeznał, iż: „Nie jestem zarejestrowany jako bezrobotny. (...) Ostatnią oficjalną pracę miałem w 2010 roku. Od tego czasu mam dochód rzędu 1.300 - 1.500,00 złotych niezarejestrowany.”

Tak więc warunkiem koniecznym uzyskania statusu bezrobotnego jest rejestracja we właściwym urzędzie pracy, czego pozwany S. M. nie dopełnił. Sam fakt zaś, że pracodawca nie zarejestrował w odpowiednich urzędach pozwanego jako pracownika nie uprawnia go do twierdzenia, że pozwany ma status bezrobotnego.

Pozwany nie mieszka w spornym lokalu. Z powyżej przytoczonych względów wynika, że ma obecnie możliwość mieszkania w S. wspólnie ze swoją konkubiną.

Nadto sam pozwany w swoich zeznaniach przyznaje, że opłaca należności z tytułu czynszu najmu lokalu położonego w miejscowości S.. Nadto oświadczył on, iż byłby w stanie samodzielnie utrzymać lokal socjalny.

Należy dodatkowo wskazać, iż sformułowanie w art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. z 2005, Nr 31, poz. 266 z późn. zm.) „chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany” nie oznacza, że osoby (byli lokatorzy) muszą mieć tytuł prawny własności do innego lokalu niż dotychczas używany. Pozwany ma tytuł prawny wynikający z umowy użyczenia do zamieszkiwania ze swoją konkubiną w nieruchomości w S..

Z tych wszystkich przyczyn Sąd orzekł w punkcie 4 wyroku, że pozwanemu S. M. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

Orzeczenie o kosztach procesu – zawarte w punkcie 5 i 6 wyroku w odniesieniu do pozwanego S. M. – Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz na treści art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez powoda. Dlatego też to pozwani: S. M., A. F. i F. F. (1) są tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, a w związku z tym obowiązani są zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda w pozwie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 120 złotych (§ 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 200 złotych (art. 27 pkt 11 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych - Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Uwzględniając sytuację materialną i rodzinną pozwanego S. M., która w świetle rozpatrzonego przez Sąd materiału dowodowego jest korzystniejsza niż sytuacja pozwanej A. F. i pozostającego na jej utrzymaniu małoletniego F. F. (1), nie obciążono go częściowo kosztami procesu na rzecz powoda tj. kosztami zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda w kwocie 120,- zł. Tym samym uznano, iż zobowiązany jest on ponieść na rzecz powoda miasta stołecznego W. tylko kwotę 200 zł (słownie: dwustu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych tj. opłaty sądowej od pozwu.

W świetle argumentów przedstawionych przez pozwaną A. F. dotyczących jej stanu rodzinnego i majątkowego Sąd orzekł o całkowitym odstąpieniu od obciążania jej kosztami postępowania. Za powyższym rozstrzygnięciem przemawia także sam charakter sprawy, fakt, iż na utrzymaniu i wychowaniu pozwanej pozostaje małoletni syn F. F. (1), któremu musi ona zapewnić odpowiedni byt i rozwój. W świetle zebranego materiału dowodowego obciążenie pozwanej kosztami procesu w kwocie 320 zł stanowiłoby znaczące uszczuplenie jej budżetu domowego i spowodowałoby uszczerbek utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

W odniesieniu do przesłanek zastosowania art. 102 k.p.c., jak trafnie zauważono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. III CZ 25/12 ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa.

Wobec powyższego, orzeczono, jak w punktach 6 i 7 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu S. M. na adres jak na k. 49, który to wprowadzić do C..